

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ

НАЙ-ХУБАВОТО ПТИЧЕ

chitanka.info

Едно време и птиците пращали децата си да учат също като хората. Те си имали свои училища. Там малките птичета се учили как да хвъркат по-бързо, как да си намират храна, как да си вият гнезда — и всичко, каквото им трябвало в живота.

Една лястовичка и една врана живеели наблизо — били съседки. Веднъж лястовицата видяла, че враната бърза нанякъде.

— Накъде си се разбързала така, съседке? — попитала я лястовицата.

— Ох, остави се, съседке! — рекла загрижено враната. — Бързам за училище, храна да отнеса на вранчето си.

— Почакай, съседке — примолила се лястовичката. — Ела да ти дам да отнесеш храна и на моето лястовиче — бърза работа имам, не мога да я оставя.

Враната се съгласила. Изнесла лястовичката храната, дала ѝ я.

— Ами какво е твоето птиче? — попитала враната. — Не го знам, по какво ще го позная?

— Не бой се — отвърнала лястовицата, — ще го познаеш. Гледай, което птиче е най-хубавото, то е моето!

Хвъркнала враната, изгубила се; отишла на училището. Минало така доста време — ето ти я, връща се пак. Посреща я лястовичката, пита я:

— Е, какво стана, съседке? Даде ли храна и на моето лястовиче?

— Ох, сестричке лястовичке, не знам какво да ти кажа — отвърнала враната загрижено. — Послушай какво нещо се случи: отивам аз на училището, нахраних моето вранче и взех да търся твоето лястовиче. Ти нали ми каза да търся най-хубавото и което е най-хубаво, нему да дам храната. Гледах, сестро, гледах, изгледах всичките птичета, но от моето по-хубаво не видях. И взех, че дадох нему и твоята храна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.